

»Potrošniška mrzlica se umirja«

Pogovor s poslovodkinjo prodajnega centra Mercator na Slovenčevi cesti

Tončka Habič

olje in drugo hrano? Mar bi ne mogli s pridelki s svoje zemlje prehraniti vsaj sebe in zraven še kaj izvoziti?

»Prav gotovo. Samo vso plodno zemljo bi morali zares obdelati! Greh je tudi, da še kar naprej rastejo betonska naselja na obdelovalni zemlji. Pa ne samo to. Kmečko delo bi morali bolj ceniti! In vsak kmet bi moral na leto zaslužiti vsaj toliko kot delavec na primer za strojem ali pa še več, saj kmet ne dela samo osem ur na dan, ampak je njegov delovnik dolg še enkrat toliko.«

— Pravite, da se je potrošniška mrzlica umirila?

»Ja. Ljudje ne kupujejo več tako brezglavo. Tisti, ki so si nakopili zaloge, so najbrž dojele, da se to ne obrestuje. Kava je namreč dobra le 6 tednov, potem se razdiši. Moka, ki jo hranimo več kot pol leta, oprhne, vanjo se naselijo tudi molji. Tudi olje postane v šestih mesecih rado žarko, pralni prašek v istem času počasi izgublja svojo pralno vrednost, hkrati se tudi navlaži. Molji in drug mrčes se rad prav kmalu naseli v fižolu, ričetu, polenti. Ljudje, ki si te in druge izdelke kopičijo v prevelikih količinah, povzročajo torej sebi, družbi, še posebno pa ljudem, ki te ali one stvari zares nimajo, pravo škodo. Takšne zaloge — naj še posebej poudarim — pa se sploh ne obnesejo v stanovanjih s centralno kurjavo. Tam so kleti pretople.«

— Pa vendar niso kupci krivi za pomanjkanje?

»To ne. Včasih so temu krive neusklajene cene, drugič pomanjkanje surovin itd. Res pa je, da se prodaja tistih živil ali stvari za katere ljudje slišijo ali preberejo v časopisih, da jih bo primanjkovalo, močno poveča. Tako je sedaj s margarinom. Navadno jo pri nas prodamo na mesec 1000 kilogramov, sedaj pa bi jo lahko prodali trikrat toliko.«

— V vaši trgovini kupuje cela Ljubljana, pa tudi iz drugih krajev pridejo?

»Ugaja jim to, da kupujejo le enkrat mesečno, a takrat vse, kar se ne pokvari. Ker prodajamo blago na veliko (diskont), je to tudi ceneje. Današnji uslužbenci namreč nimajo časa kar naprej letati v trgovino.

Nadalj. na zadnji strani

Mraz, sneg in neugodne vremenske razmere niso omajali delovne vneme Ingradovih ljudi, ki vsak dan hite pri gradnji novega mostu prek Save v Tomačevem. Če ne bi bilo smole julija, ko jim je voda dvakrat odnesla nasipe in oktobra, ko je Sava poplavljalna, bi časovni načrt gradnje krepko prehiteli, tako pa imajo nekaj dni zaostanka. Levo vozišče je že dober mesec zgrajeno, do sredine aprila bo nared tudi drugo, za katero je že postavljenih 24 nosilnih stebrov. Že sredi prihodnjega meseca bodo prek polovice mostu — po levem vozišču, tovarnjaki Slovenijacement-Tehnika vozil gradbeni material. Do 15. junija, ko bo most dograjen, bodo delavci celjskega Ingrada uredili še hodnik za pešce na eni ter kolesarsko stezo na drugi strani 204 m dolgega mostu, postavili razsvetljavo, ograje, pod mostom potegnili cevi vodovoda in kanalizacije ter opravili še vsa ostala potrebna dela za predajo mostu namenu. Če upoštevamo, da so z deli pričeli lani junija in da ni šlo brez težav, zaslužijo za svojo zavzetost vso pohvalo.

ZBOR OBČANOV

Ljubljana, 20. januarja 1981
Leto XXI, številka 1 (246)

GLASILO SZDL LJUBLJANA-BEŽIGRAD

Pojasnilo o prispevku za stavbno zemljišče

V letu 1980 je začel veljati nov odlok o nadomestilu za uporabo stavbnega zemljišča na območju ljubljanskih občin (Ur. l. SRS št. 35/79). Na podlagi tega odloka je določena

višina nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča po naslednjih merilih: lega zemljišča, namembnost predela v katerem je zemljišče, stopnja komunalne opremljenosti in pridobitna ugodnost lokacije. Pri določitvi stopnje komunalne opremljenosti stavbnega zemljišča se upošteva MOŽNOST priključitve na komunalno omrežje.

Zaradi novega odloka, za katerega ni bila podana prava razlaga, je prišlo do nekaterih nejasnosti in različnega izvajanja odloka, kar je povzročilo določene napake pri obračunu nadomestila za nezazidano stavbno zemljišče. Občinski upravni organ bo po uradni dolžnosti izdal nove odločbe

vsem zavezancem plačila nadomestila za uporabo nezazidanega stavbnega zemljišča.

Zaradi novega načina obračunavanja nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča, za katerega je bilo potrebno predhodno ugotoviti komunalno opremljenost zemljišč in zaradi prehoda na avtomatsko obdelavo podatkov, so bile odločbe za odmero nadomestila izdane šele konec leta 1980.

Občane prosimo za razumevanje; pričakujemo, da bodo svoje obveznosti v roku poravnali.

Oddelek za komunalno in stanovanjsko gospodarstvo
Skupščine občine Lj.-Bežigrad

Mandarine s Titovega vrta

Dobili so jih otroci v Zavodu za usposabljanje slušno prizadetih

Takoj po novoletnih praznikih je na Zavod za usposabljanje slušno in govorno prizadetih, na Vojkovi 74, prišlo pismo predsedstva SFRJ, datirano decembra 1980, v katerem je bilo rečeno:

Pošiljamo vam paket mandarin, nabranih v Titovem vrtu na Brionih, s prošnjo, da jih izročite otrokom vaše ustanove. Tovariš Tito je z radostjo pošiljal pakete mandarin otrokom širom Jugoslavije in tako izražal svojo veliko ljubezen do mladega naraščaja.

Uporabljamo to priliko, da otrokom čestitamo za Novo leto in jim želimo srečno otroštvo, osebju ustanove pa veliko uspeha v njihovem humanem delu.

Dva velika paketa z dišečimi mandarini je otrokom Zavoda za usposabljanje slušno in govorno prizadetih izročil predsednik skupščine občine Bežigrad Janez Rigler.

Otroci so ob tej priliki izvedli kratek kulturni program, se zahvalili za poslano darilo in obljubili, da bodo nadaljevali po Titovi poti.

T. B.

90 LET JOŽEFA BIZJAK

Partizanska mati in najstarejša Črnučanka, Jožefa Bizjak, je praznovala visok življenjski jubilej, 90-letnico. Ob tej priložnosti so jo obiskali predstavniki občinskega ter krajevnega odbora Zveze borcev NOB ter ji zaželeli še veliko zdravja in srečnih let. Življenje živahne in prijazne Bizjakove ni bilo lahko. Rojena je bila na Predmeji pri Ajdovščini, svoje štiri sinove in hči pa je vzgajala v naprednem duhu. Vsi otroci so šli v partizane, Janko se iz borbe ni vrnil. Padel je 29. oktobra 1941 blizu Polhovca Gradca kot komandir Mengeško-moravske čete; proglasili so ga za narodnega heroja.

Težka vojna leta so bila za vse trda preizkušnja, tudi za Bizjakove. Zdaj živi Jožefa Bizjakova na Spodnjih Črnučah. Dobrim željam njenih gostov ob 90-letnici se pridružujemo tudi mi!

Na obisku v SMELT

Bežigradska delovna organizacija za gradnjo investicijskih objektov SMELT je obiskal predsednik skupščine Slovenije Milan Kučan. V razgovoru z vodstvenimi delavci so sodelovali še podpredsednik skupščine Jože Globačnik, predsednik zbora združenega dela Emil Tomažič, podpredsednik družbenopolitičnega zbora Igor Uršič ter Marjan Orožen, Janez Rigler, Lojze Novak in drugi.

SMELT je edina delovna organizacija v Jugoslaviji, ki s temeljno dejavnostjo izvajalski inženiring, kar pomeni izgradnjo objektov »na ključ«. Na tem področju imajo že dolgoletne izkušnje ter lepo število

uspehov. V pogovoru so se gostje zanimali predvsem kako se SMELT vključuje v planske napore, da bi združeno delo

doseglo čimveč dohodka z izvozom tehnologije in opreme in da bi se za to tudi ustrezno povežalo.

Bežigrad 1981

Za Bežigradom je danes 28 krajevnih skupnosti, v njih živi 57.787 prebivalcev. Na srednjih straneh našega glasila (5-8) vam v posebni prilogi predstavljamo meje krajevnih skupnosti, seznam ulic in cest v bežigradskih krajevnih skupnostih ter spisek najodgovornejših aktivistov v krajevnih skupnostih.

Na križišču Vojkove ulice in podaljška Dimičeve ulice v smeri proti Žalam stoji prometni znak »slepa cesta«. Na prvi pogled podaljšek res ne vodi daleč, v resnici pa je že streljaj od križišča moč zaviti na levo, na makadamsko Dečkovo ulico in mimo šole Janeza Levca na Koželjevo ulico, ki nas pripelje na Tomačevsko cesto blizu gostilne Rubin. Znak, ki stoji pri semaforju bi moral stati pri odcepu Dečkove ulice; odveč pa je enak znak, ki stoji prav na koncu slepega podaljška Dimičeve ulice, kjer naprej po polju tudi ceste ni več. Na naši »borzi« odvečnih prometnih znakov imamo kar pestro ponudbo: slepa cesta (dva znaka); prehod ceste čez železniško progo brez zapornic; obvezna smer desno; otroci na cesti; omejitev hitrosti 40 km na uro; prepovedan promet v obeh smereh; ime Ljubljane.

ČE NI DISCIPLINE, JE NEVARNO

Steklina tudi za Bežigradom

Ne božajte potepuških psov in mačk – Obvezno: vrvice in nagobčnik

Steklina je prišla že do Ljubljane, saj so v Sloveniji s to nevarno boleznijo okužene naslednje občine: Bežigrad, Moste-Polje, Tolmin, Radovljica, Škofja Loka, Trzin, Kranj, Kamnik, Domžale, Zagorje ob Savi, Mozirje, Žalec, Velenje, Slovenj Gradec, Ravne na Koroškem, Radlje ob Dravi, Slovenske Konjice, Celje; Šentjur pri Celju, Šmarje pri Jelšah, Slo-

venska Bistrica in Murska Sobota.

Z zapisom o steklini vas ne bi radi preveč prestrašili. S to boleznijo živi namreč Evropa že približno 30 let; smrtnih primerov pa je bilo malo.

GOZDNA IN MESTNA STEKLINA

Po prenašalcih ločimo gozdno in mestno steklino. Prvo

prenašajo v glavnem lisice, drugo predvsem potepuški psi in mačke.

Kako preprečujemo steklino? Najpomembnejši ukrep je vsekakor preventivno cepjenje psov vsako leto in tudi cepjenje mačk, če je nevarno, da bi prišla v stik na primer z okuženo lisico. Če mačka ni cepljena živi pa na okuženem območju, potem mora ostati doma! Lastniki psov pa so dolžni pse voditi na sprehod na vrvi in z nagobčnikom, pred hišo pa morajo biti privezani! Vsem, ki se božanju tujih štirinožnih ljubljencev ne morejo upreti, priporočamo naj se temu odrečejo vsaj na okuženem območju.

Če boste šli v gozd in videli divje živali (predvsem lisice), ki so izgubile strah pred človekom in so prišle celo v vas ali mesto, potem jih pustite na miru. Divje živali se, če so zdrave, bojijo ljudi in lovijo samo ponoči. Če boste našli na divjo žival, ki se nenavadno obnaša, pa o njej takoj obvestite najbližjo veterinarsko inšpekcijo ali postajo milice, saj je najbolj verjetno, da je žival stekla.

30 TISOČ PSOV V SLOVENIJI

Ali veste, da živi v Sloveniji 30 tisoč psov, torej ima štirinožnega prijatelja že skoraj

vsaka dvajseta družina? Mačk pa je veliko več, a nihče ne ve natanko, koliko. Da se ne boste stekline preveč ustrašili, naj vam povemo, da so ti, sicer tako prijetni družinski prijatelji, lahko tudi sicer nevarni. S pasjimi iztrebki se lahko prenašajo gliste, trakulje; mačka, ki zboli za toksoplazmo, povzroča splave pri ženskah. To bolezen prenaša z blatom. Za nameček pa je lepa kosmata kepica videti čisto zdrava.

Ko že govorimo o domačih hišnih živalih, pa še tole. Nihče jih ne preganja s tega sveta. Toda mar sodi velik pes v stanovanje? Prav gotovo ne! Mar ima lahko psa človek, ki po cel dan ostaja doma? Tudi ne! Pa ne samo to. V naseljih, ki jim pravimo betonska, že tako ni zelenih površin, ni igrišč, kamor bi zahajali otroci. In še tista, ki so, niso najboljše urejena, lastniki psov pa vodijo tja svoje lajajoče veselje še na potrebo. V Ameriki na primer morajo imeti lastniki psov, če gredo s štirinožnim prijateljem na sprehod, s seboj smetišnico, metlico ter vrečko, kamor spravijo pasji iztrebek, ki ga potem vržejo v najbližjo posodo za smeti. Kaj, če bi kaj takega »padlo v glavo« tudi našim mestnim možem in ženam?!

N. Ž.

Nadalj. s 1. strani

zato jim nakup enkrat na mesec zelo ustreza. Tako kupujejo vsak dan le mleko in kruh.

– Kupci vam očita, da je pred blagajnami vedno dolga vrsta.

»To ni res. Seveda pa je tam zares gneča vsak petek popoldan in vsako soboto dopoldan. Če bi se ljudje navadili kupovati na veliko tudi druge dni v tednu, bi se gneči izognili. Poudariti moram, da odpremo ob »kritičnih« urah vse blagajne.«

– Kaj pogrešate?

»Premalo smo povezani s potrošniškimi sveti krajevnih skupnosti. Naša trgovina bi bila lahko povezana z večimi, saj v njej nakupujemo, kot sem že rekla, domala vsi Bežigradčani, a tudi prebivalci drugih občin. Sploh pa bi moral nad vsako trgovino bdeti in biti z njo povezan vsaj svet potrošnikov iste krajevne skupnosti, kjer trgovina stoji. Trgovine in trgovci pač nismo zaradi sebe, ampak zaradi potrošnikov. Prav oni bi nas morali bolj opozorjati na to, če nabavimo dovolj različnega blaga, ki ga bi sami

radi kupovali pri nas. Menim, da tudi ne bi bilo napak, če bi bili ob delitvi stvari, ki jih je primanjkovalo, prisotni predstavniki potrošniških svetov. Tako bi odpadle govornice o prodaji »pod roko«.

O tem in še o marsičem sva se pogovarjali s Tončko Habičem. Koliko stanejo osnovna živila pa v prihodnji številki. Marsikdo med nami ne ve niti, koliko je treba odšteti za liter olja ali kruha!

NEVA ŽELEZNIK

V NAŠI MIRNI SOSESKI

Kdo kriči, kdo kriči?

Najprej naj s ponosom ugotovim, da smo mirna, tiha soska. Seveda pa slišimo in beremo vse vrste stvari, ki prihajajo, da druge ni tako. Ko na primer pade na TV kakšen gol, seveda ga dajo NAŠI, se marsikje odpre prava ognjena fronta. Streljajo, pokajo, da se tistih nekaj potepuških psov spusti v brezglavi beg proti centru, kjer je zatišje. Da, da – pištolo, petarde! Na srečo se to

dogaja bolj poredko – mislim tiste gole na TV. Pri nas pa nismo taki. Uporabljamo samo hladno orožje. Saj menda berete črne kronike...

Ampak tako na splošno je MIR. Posebno, če stanujete na vrhu, kjer prihaja do vas le gruljenje golobov na strehi. In tudi njihovo stopicanje se v kopalnici razločno sliši. Ob sobotah, nedeljah praznikih – takrat je drugače. Ob nemogoči nočnojutranci uri, ko so obmirovali še mački ob kantarh za smeti, vas lahko prebudi glas, ki ni ne pesem ne krik. Prestrašeno poslušate v temo in spet zaspite. Potem vas spet vrže pokonci krik, zdaj čisto razločen, kot bi se kdo drl na balkonu: »SUUZIII!«. Slišite odpiranje oken in zaspano, nebojevito zmerjanje.

Radovednost vas prisili, da še sami pogledate ven. Pred sosodnjim blokom stoji fant. Nekoliko se maje in strmi navzgor, očitno v eno od nadstropij. Spet znani, pretresljivi: »SUZI!«. Iz pritličja stopi možakar v pidžami in se z vpjodčim spusti v pogovor. Oni nekaj maha, potem zahtji. Pidžamar ga potreplja po rami in mu ponudi vrtni stol. Mladenič privleče iz žepa steklenico in oni se je ne brani. Ko se kobacate

nazaj pod rjuho, je v vas kanček zavisti.

Ob delovnih jutrih pa ves blok drhti. Zadnjič sem šel po stopnicah in videl spodaj na dvorišču soseda. Stal je pri avtu, parkiranem z enim kolesom na zelenici, z drugim na robu peskovnika. Strmel je navzgor, nemočno širil roke in vpil: »FAANIIII!«. Skozi okno se je prikazala glava, žena. »KAJ?«. »KLJUČII!«. Glava je izginila, skoz okno so prileteli ključi. »JE SAŠA TAM?«. To je bil ženin glas. »NE«. »KJE PA JE?«. »TUKAJ JE NI.« »SAAŠIIII!«. Spustil sem se po stopnicah in v presledku opazil punčko, ki je iz steklene stene dolbla svež kit in delala kroglice. Povsem se je zatopila v svoje opravilo. Za mano je že pridvela Fani in nadrla otroka. »Zakaj si pa tiho? A nimaš jezika?«. »SAAŠIIII!«. To je bil spet mož tam spodaj.

»Bodi že tiho, kaj pa tako kričiš!« mu je zavpila čez ograjo.

»Kdo kriči? Ah, saj tako vsi kričijo. Dajmo, spet bom zamudil!«

Drugače pa je v našem naselju MIR, ne pa tako, kot ponekod drugje. Kaj je zdaj to na hodniku? Kdo kriči?

BINE SOSESKI

Krajevna skupnost gluha?

Zvone Bolta, član kulturno prosvetnega društva Šentjakob, nam piše

Letošnjo gledališko sezono je v našem društvu prej zažvelo kot navadno. Zbrali smo se v začetku septembra in smo pripravili še eno, to je dvajseto, reprizo satire Ptice selivke. Uprizorili smo jo v Zagrebu. Zatem smo se lotili nove gledališke predstave. Režijo smo zaupali Romanu Novelliju, ki je naš gost že četrto leto. Zanimanje za ljubiteljsko gledališko dejavnost med mladimi se je to jesen zelo povečala. Za pomoč smo zaprosili Dareta Ulago in smo se odločili za študijo še ene predstave. Pripravili pa smo že proslavo ob dnevu republike v režiji Vesne

Varga, Mojca Zajc pa pripravila recital za slovenski kulturni praznik.

Vse predstave so teamsko delo nas vseh in je vanje vloženo veliko prostega časa vsakega posameznika. Zato so tem bolj neprijetni problemi, ki se jim zaenkrat še ne moremo izogniti. Radi bi pomoč krajevne skupnosti, a imajo za nas veliko premalo posluha. Ovira-

jo nam celo vaje, ker organizirajo v času naših vaj v dvorani svoje prireditve (predavanja, dedek Mrzaj) brez predhodnih skupnih dogovorov ali obvestil. Tarejo nas tudi finančne težave. Letos ne moremo izboljšati niti tehnične opreme, čeprav nujno potrebujemo vsaj še nekaj stvari. Dogovori in sestanki z Zvezo kulturnih organizacij Ljubljana-Bežigrad namreč v tej smeri niso obrodili nobenih vidnih pozitivnih rezultatov.

Kljub vsemu smo mi pripravljeni delati in odločeni iti naprej.

BUZZOLLINIJEVE HIŠE NI VEČ

Pred novim letom so delavci Geološkega zavoda spustili v zrak poslopje s hišno številko Titova cesta 201, kjer je imela prostore krajevna skupnost Stožice. V tej veliki hiši je bila seveda tudi kopica strank. Vse so preselili v nova stanovanja, druge prostore je dobila tudi krajevna skupnost. Ruševine, ki jih vidimo na sliki, so delavci že odstranili. Teren je zravnan in pričakuje, da bodo začeli kopati kanal za novo obvozno cesto. Krajevna skupnost Stožice se ni preselila daleč: zdaj so v leseni hišici, na desni strani Titove ceste gledano proti Ježici, ob gradbišču nove obvozne ceste. Naslov in telefon številko so obdržali: Titova 201, 342-883. Tudi knjižnica dela v teh prostorih (ob četrtnih).

»Če ti je toliko do vzdušja velikih počitniških centrov, skočim po cenik v sosednji hotel!«

Čisto resnična, toda žalostna iz ene naših krajevnih skupnosti:

– Poglej, poglej, pa ne, da sem tu že bil!

Leta 1971 je časopis prejel PRIZNANJE OSVOBODILNE FRONTE SLOVENSKEGA NARODA, leta 1980 pa NAGRADO IN PRIZNANJE OBČINE BEŽIGRAD

Izhaja vsakih 14 dni

ZBOR OBČANOV

GLASILO SZDL LJUBLJANA-BEŽIGRAD

Ustanovitelj in izdajatelj: Občinska konferenca Socialistične zveze delovnega ljudstva Ljubljana-Bežigrad – Izdajateljski svet: Marjan Anžur, Stane Bertonec, Vladimir Dokli (podpredsednik), Branko Dobravc, Stane Droljc, Vlado Gerbec, Vili Guček, Boris Honzek, Stane Koman, Branko Mihelčič, Franc Mlinar, Lojze Novak, Joško Pirnar, Miloš Polič, Janez Snoj, Zvone Sotlar, Martina Vučemilo in Bojan Zavašnik (predsednik). – Ureja uredniški odbor: Izток Auser, Vlado Beznik, Danilo Besednjak, Tadej Bratko, Stane Droljc (pomočnik odg. urednika), Rudi Izgoršek (tehnični urednik), Eda Komavli, Joško Pirnar (glavni urednik), Janez Snoj (odgovorni urednik), Ivan Sučur in Neva Železnik – Telefon uredništva 314-745 in n. c. 340-461 interno 357 – Rokopise in slike pošiljajte na naslov: »Zbor občanov«, 61000 Ljubljana, Linhartova 13 – Uprava: Linhartova 13, telefon 314-745 in n. c. 340-461 interno 323; vodja uprave: Martina Vučemilo – Tekoči račun pri SDK Ljubljana: Občinska konferenca SZDL Ljubljana-Bežigrad 50102-678-50085 – Časopis dobijo brezplačno vsa gospodinjstva in vse delovne organizacije v bežigradski občini – Rokopisov in fotografij ne vračamo – Tiska ČGP Delo – tisk Tisk časopisov in revij, Ljubljana, Likozarjeva 1 – Naklada: 27.300 izvodov